

Schaduwen van de tijd

Santa Montefiore bij Boekerij:

*Onder de ombu-boom
Het vlinderkistje
De Vergeet mij niet-sonate
De zwaluw en de kolibrie
Valentina's laatste reis
De zigeunermadonna
Het geheim van Montague
De Franse tuinman
In de schaduw van het palazzo
De affaire
Villa Magdalena
Fairfield Park
De vuurtoren van Connemara
De dochter van de imker
De witte duif
Onder de Italiaanse zon
Een handvol geluk (voorheen Het gouden licht)
Naar de overkant
Een tijdloze liefde
Wacht op mij*

*De vrouwen van kasteel Deverill
Als de rododendron bloeit
De laatste roos van de zomer
De vergeten Deverill
De verre horizon
De stem van het meer*

*Bij het licht van de maan
Een nieuw begin
De kus
Schaduwen van de tijd*

boekerij.nl

SANTA MONTEFIORE

Schaduwen van de tijd

Een verboden liefde. Een onmogelijke keuze.

Vertaald door Erica Feberwee

ISBN 978-90-492-0385-6

ISBN 978-94-023-2373-3 (e-book)

ISBN 978-90-528-6726-7 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Shadows in the Moonlight*

Vertaling: Erica Feberwee

Omslagontwerp: © Hachette, bewerkt voor de Nederlandse editie door Johannes Wiebel, punchdesign

Omslagbeeld: © Arcangel

Zetwerk: Mat-Zet b.v., Huizen

© 2024 Santa Montefiore

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn dierbare vriendin Pippa Clark.

Ter nagedachtenis aan mijn zus Tara,
tot ons weerzien draag ik haar bij me in mijn hart.

Ik los geen misdaden op
Dat is te gemakkelijk
Ik wijs dolende zielen de weg

Pixie Tate

Proloog

Engeland 1987

Pixie kroop onder de dekens naar het voeteneind van het bed en maakte zich zo klein mogelijk. Beneden in de keuken werd het geschreeuw steeds luider; de harde stemmen drongen als kogels door de vloer en deden haar kinderhart bonzen van angst. In het donker trok ze haar speelgoedhond dicht tegen zich aan, maar als schild tegen het spervuur van verwijten en beschuldigingen was het knuffeldier nutteloos. Pixie was niet anders gewend of haar ouders maakten ruzie, maar elke woedende uitval raakte haar alsof ze die voor het eerst hoorde. Ze kneep haar ogen stijf dicht, en terwijl het laken vochtig werd van haar tranen wachtte ze op de verlossing.

Die kwam altijd. Net wanneer ze dacht gek te zullen worden van angst en wanhoop, werd ze zich bewust van het zachte suizen in haar oren en de vertrouwde zwaarte in haar ledematen die verbonden waren met het verlossende besef dat ze uit haar lichaam trad; het besef dat ze haar stoffelijke huls ontsteeg en moeiteloos wegzweefde, licht en ongrijpbaar als rook, vervuld van een intens geluksgevoel, een gevoel van opluchting en gespannen verwachting.

Toen ze haar ogen weer opendeed, lag ze in de wei. Ze wist niet meer wanneer ze die als toevluchtsoord had ontdekt, alleen dat de wei er altijd was geweest, zolang ze zich kon heugen. Ze huilde niet langer, want ze wist instinctief dat niemand haar hier zou kunnen vinden. Dat was nog nooit gebeurd, en het zou ook nooit gebeuren. Dit was háár plek, en ze was hier moederziel alleen.

Ze ademde diep in en snoof genietend de geur op van het gras en de wilde bloemen. Een milde bries streek door haar haren, en ergens tussen de hoge halmen klonk het opgewekte getjirp van een sprinkhaan. Langs het waterige blauw van de avondhemel trokken wolken met zeilen van watten en een zachtroze romp. De zwenkende meeuwen daaronder waren ook roze, en Pixie wist dat ze hier, op deze magische plek alle tijd had om te spelen. Alle tijd en altijd. Want voor een kind dat nooit iets anders had gekend dan het kleine verwaarloosde tuintje achter het huis en het gazon en de bloemen in het park, was de wei ronduit magisch. Een betoverde plek waar de tijd stil leek te staan.

Voor Pixie was de wei een welkom toevluchtsoord, een plek waar ze alle ellende achter zich kon laten. Ze was nog te klein om te beseffen wat de wei in werkelijkheid was. Zo moest de hemel eruitzien, stelde ze zich voor. Maar ze wist dat ze er beter niet over kon praten. Ze besepte instinctief dat de wei geheim moest blijven. Dat haar ouders haar niet zouden geloven, dat ze misschien zelfs kwaad zouden worden als ze hun erover vertelde, omdat ze dachten dat ze loog.

Maar ooit zou ze de waarheid leren kennen. Ooit zou ze beseffen dat ze een bijzondere gave bezat. De gave om uit haar lichaam te treden en door de sluier te glippen. En ooit zou ze daar een woord voor bedenken. Een woord dat precies omschreef wat er dan gebeurde.

Tijdglijden. Zo noemde ze het.

Nog onwetend van wat de toekomst haar zou brengen, speelde Pixie in haar eigen kleine hemel, waar ze achter vlinders aan joeg en naar de bijen keek die zich laafden aan de honing uit madeliefjes en knoopkruid. Ze kon niet weten dat ze zich in werkelijkheid niet had verroerd, dat ze nog op precies dezelfde plek was maar in een andere tijd. In een tijd, lang voordat ze was geboren; lang voordat het huis waarin ze woonde, was gebouwd; zelfs lang voordat haar opa en oma waren geboren.

Waar ze was, en wat het leven voor haar in petto hield, daar wist ze

allemaal niets van. En dat was een zegen. Een groot geluk. Het was veilig en zorgeloos.

Maar dat zou het niet blijven.

1

Cornwall 2013

Zeedamp lag als een spons over het land, verstikte het licht en verzadigde de heuvels en velden met een kille vochtigheid. Tussen de rotsen zochten zelfs de schapen met hun wollige wintervacht beschutting bij elkaar om warm te blijven, en konijnen die uit hun hol kwamen, doken haastig de grond weer in. Zonder hun zomerdek stonden de bomen er huiverig bij; hun spichtige takken staken zwart af tegen de grijze lucht. Alleen de meeuwen waagden het erop om tegen de wind in te vliegen; hun rauwe kreten klonken spookachtig, als de klaagzang van zeelui die in een ver verleden waren verdronken. Het was eb. De zee had zich teruggetrokken. Op het natte zand en in de ondiepe getijdenpoelen wemelde het van de onfortuinlijke schepselen die waren achtergebleven.

Alles oogde somber, de wereld bood een naargeestige, ongastvrije aanblik.

Al met al was het geen dag om een lange reis te ondernemen. Maar daar hadden Bruce en Olivia Talwyn zich niet door laten ontmoedigen. Ze waren op weg naar Cornwall, naar hun nieuwe huis, met het vaste voornemen om te zorgen dat ze vóór Kerstmis zoveel mogelijk op orde waren. Bruce zat achter het stuur van de glimmend zwarte Range Rover. Hij reed niet hard, vanwege de mist, en luisterde aandachtig naar de aanwijzingen van zijn navigatie. Met zijn warrige rode haardos, lichtbruine ogen en brede, aantrekkelijke gezicht moest hij ooit een dynamische verschijning zijn geweest, maar met

het verstrijken van de jaren was er een zekere matheid over hem gekomen waardoor hij vermoeid oogde, alsof zijn houdbaarheidsdatum was verstreken. Als een perzik die te lang op de fruitschaal heeft gelegen. Olivia daarentegen leek een en al levendigheid en enthousiasme. Met haar blauwe ogen keek ze gretig om zich heen, en de glimlach die om haar mond speelde, onthulde twee rijen stralend witte tanden. Ze zou voor geen goud laten merken hoe nerveus ze was. Al haar hoop was gevestigd op het avontuur dat ze waren aangegaan; op dit nieuwe hoofdstuk van hun leven.

‘Ik vind het zo spannend!’ jubelde ze voor de zoveelste keer toen de navigatie meldde dat ze over tien minuten hun bestemming zouden bereiken. Ze draaide zich om naar haar kinderen.

Die negeerden haar. Zach van vijftien keek een film op zijn iPad. Hij had goudbruin haar en intelligente lichtbruine ogen; door de sproetjes op zijn kleine neus zag hij er jonger uit dan hij was. Tabitha, zijn jongere zusje, die met haar lange blonde krullen en haar dromerige blauwe ogen op haar moeder leek, keek uit het raampje. Met de rijke fantasie van een dertienjarige voelde ze zich aangetrokken tot de desolate schoonheid van het landschap. Die raakte een gevoelige snaar in haar, ontstak een vonk van verbeeldingskracht, aangewakkerd door een bijna kinderlijk gevoel van verwondering dat ze nog niet was ontgroeid.

Bruce mopperde op het weer, Olivia probeerde positief te blijven, Zach ging volledig op in de wereld van George R.R. Martin, maar Tabitha zag parelsnoeren in de hagen, twinkelende diamanten in het gras, en naarmate de kronkelende lanen smaller werden en de mist dichter, steeg haar opwindung. Na de drukke, helverlichte straten van Notting Hill had ze het gevoel alsof ze op een andere planeet waren beland. Of op zijn minst in een andere wereld. Een nieuwe wereld vol magische beloften.

St. Sidwell Manor, hun nieuwe huis, lag aan het eind van een lange laan omzoomd door eeuwenoude platanen. Het elizabethaanse landhuis was opgetrokken uit grijze steen en had de vorm van een E, met

drie zadeldakgevels en hoge vierkante schoorstenen. De verhoudingen waren harmonieus, het rijke houtsnijwerk in de gevelpunten bezat een aantrekkelijke speelsheid, maar de ramen hadden iets wat in strijd leek met al die frivoliteit. Het was alsof ze rancuneus de wereld in keken, als de ogen van iemand die niet gestoord wilde worden, of liever gezegd: als de ogen van iemand die er geen twijfel over liet bestaan dat hij onder geen enkele voorwaarde mocht worden lastiggevallen.

Dat kwam misschien ten dele door de mist. Daardoor leek het huis als een geest op te doemen uit het verleden; als een spookschip dat over de zeeën doolde en waarover de lokale vissers maar al te graag vertelden wanneer ze toeristen vermaakten met griezelverhalen, onder het genot van grote pullen bier in de pub. Olivia wenste dat de zon tevoorschijn zou komen, zodat de kinderen konden zien hoe weids en schitterend de tuinen waren. Bij hun eerste bezoek aan St. Sidwell, in de lente, was ze er meteen verrukt van geweest, ondanks de verwaarloosde staat waarin ze verkeerden. Er was zelfs een ommuurde groentetuin, overwoekerd door onkruid. Olivia had er alle vertrouwen in dat ze er iets moois van kon maken. Dat gold ook voor de twee statige victoriaanse kassen, die na een stevige schrobbeurt weer als nieuw zouden glanzen. Verder was er een boomgaard met appel- en perenbomen, en er waren diverse gazons waarop Bruce zich met de tractormaaier zou kunnen uitleven. Het landgoed zou heel veel onderhoud vergen, want het verre familielid van wie Bruce het huis en de grond eromheen had geërfd, had de natuur vrij spel gegeven, blijkbaar omdat het haar had ontbroken aan geld en enthousiasme om de boel op z'n minst bij te houden.

Op een sombere dag als vandaag bood het huis een allesbehalve aantrekkelijke aanblik. Integendeel, het oogde ronduit vijandig. En Olivia vroeg zich af of ze er goed aan hadden gedaan door op stel en sprong hun huis in Londen te verkopen en voor Cornwall te kiezen. St. Sidwell Manor was duidelijk jarenlang niet of nauwelijks onder-

houden, en het lag mijlenver van de bewoonde wereld. Wat had hen bezielde?

Ze keek opzij, en de grimmige uitdrukking op het gezicht van haar man leek te suggereren dat ook hij wenste dat ze niet zo overhaast te werk waren gegaan. Maar Olivia hield zichzelf voor waaróm ze de stad maar al te graag hadden willen inruilen voor het platteland. Het besluit was ingegeven door bezorgdheid om de gezondheid van Bruce. Ze hadden de kans om de stad te ontvluchten met beide handen aangegrepen. Als bergbeklimmers die zich wanhopig vastklampen aan een touw, ook al wisten ze niet wat zich aan het eind daarvan bevond.

Na zijn zenuwinzinking, veroorzaakt door de toenemende spanningen op zijn werk bij de effectenbeurs, had Bruce dringend behoefte aan rust. En aan ander werk. En dus had Olivia hem overgehaald zijn baan op te zeggen. De mogelijkheid om op het platteland van Cornwall een bestaan op te bouwen als boer was als een geschenk uit de hemel komen vallen. Niet dat Bruce ook maar iets wist van het boerenleven, maar alles viel te leren. En zo moeilijk kon het niet zijn.

Op dat moment trapte Bruce op de rem, en de Range Rover kwam tot stilstand voor de veranda van het grote huis, voorzien van indrukwekkende pilaren. Vrijwel onmiddellijk zwaaide de brede voordeur open en kwam er een kleine gedrongen vrouw naar buiten. Ze had grijs haar, en op haar lange zwarte jurk droeg ze een veelkleurige sjaal met kwastjes. Achter haar volgde een potige jongeman met weerbarstig bruin haar en stoppels op zijn kaak. Hij was gekleed in een grove marineblauwe visserstrui; zijn voeten staken in zware rijglaarzen.

Olivia en Bruce hadden Elsa Tregoning en haar zoon Tom ontmoet bij hun eerste bezoek aan St. Sidwell en hen leren kennen als beschaafd en bescheiden. Elsa had meer dan vijftig jaar voor Mrs. Delaware gewerkt, de vorige bewoonster van het huis, en keek ernaar uit om met pensioen te gaan. Olivia had geprobeerd om een vervanger voor haar te vinden, maar tot op heden had ze geen respons gekregen op haar advertentie die nu al zeven maanden op het memobord

bij de buurtsuper hing. Het was iets waar ze geen moment rekening mee had gehouden: dat het zo moeilijk zou zijn om personeel te vinden.

Tom bestierde de boerderij, zoals zijn overleden vader dat vóór hem had gedaan, en hij deed wat nodig was in en om het huis, zoals houthakken en goten en riolen ontstoppen. Hij had opgelucht gereageerd toen Bruce zei dat hij niet van plan was een vervanger voor hem te zoeken, maar hij had zich enigszins verbaasd getoond toen hij vertelde dat hij van plan was zelf te gaan boeren. Tenminste, als Tom bereid was en het geduld had om hem het vak te leren. Olivia had kunnen raden wat Tom dacht. Op sneakers en in zijn spijkerbroek en dure blazer zag Bruce er niet uit alsof er een boer in hem school.

Gelukkig had Elsa ermee ingestemd te blijven totdat de nieuwe bewoners zich het huis min of meer eigen hadden gemaakt. ‘Dat lijkt me het beste. Het is een oud huis en het heeft tijd nodig om aan u te wennen,’ had ze gezegd op de zangerige manier die verried dat ze uit Cornwall kwam. Er speelde een veelbetekenende glimlach om haar lippen. ‘Het kan soms wat kribbig zijn tegenover nieuwkomers.’

Olivia had het nogal merkwaardig gevonden om het huis menselijke gevoelens toe te dichtten. Ze had erom moeten lachen. Elsa was blijkbaar nogal excentriek, had ze gedacht, en ze had besloten in een grotere regio te adverteren. Maar toen Elsa en haar zoon de treden afdaalden om te helpen met de bagage, was Olivia hun maar al te dankbaar, want ze had niet graag in een leeg huis willen arriveren.

Tot haar vreugde brandde er een knapperend vuur in de haard in de hal. De vlammen dansten met luid geknetter over de enorme rokende, vonkende houtblokken. Ze had een aannemer in de arm genomen voor de meest noodzakelijke werkzaamheden. Aan de constructie van het huis zelf mankeerde niets, en de kamers waren stuk voor stuk voorzien van indrukwekkende marmeren schouwen, antieke meubels en spiegels in vergulde lijsten. Aan de muren hingen verbleekte wandtapijten, de kleden op de houten vloer waren tot op

de draad versleten, maar Bruce en Olivia hadden geen geld om veel aan het huis te doen. Alleen de kamers die ze dagelijks gebruikten, waren opgeknapt. Op enig moment zou ook de elektrische bedrading moeten worden vernieuwd en het hele huis van nieuw sanitair moeten worden voorzien, want alles dateerde nog uit de victoriaanse tijd. Maar dat zou een fortuin gaan kosten. Voorlopig ging het erom dat het huis bewoonbaar was. Dan zou vanzelf blijken wat er nog meer aan moest gebeuren, en daar konden ze dan geleidelijk mee aan de slag.

Ondanks alles – het achterstallige onderhoud en het feit dat de tijd er leek te hebben stilgestaan – was St. Sidwell Manor een droomhuis. Terwijl de kinderen naar boven stormden, naar hun nieuwe kamer, kon Olivia eindelijk ontspannen. Ze slaakte een zucht van verlichting. Het was een lange reis geweest, maar ze waren er!

Bruce pakte haar hand. ‘En? Geen spijt?’ Hij keek haar met zijn lichtbruine ogen vragend aan, op zoek naar bevestiging. Want ook al hadden ze het besluit samen genomen, hij was zich er terdege van bewust dat zijn gezondheid de belangrijkste beweegreden voor de verhuizing was geweest.

‘Geen spijt. Het is perfect,’ antwoordde ze met een bemoedigende glimlach. ‘Maar ik moet misschien wel een extra trui aantrekken,’ voegde ze er huiverend aan toe. Ondanks het lustig knapperende vuur heerste er een onaangename kilte in het huis.

Ze keek om zich heen in de hal, nieuwsgierig naar de vorige vrouw des huizes, die Bruce al haar bezittingen had nagelaten en van wie ze nog steeds niet wisten via welke bloedlijn ze familie van hem was geweest. Tot de opening van haar testament had Bruce nog nooit van haar gehoord, en anders dan dat hij haar laatste nog levende verwant was, had ze verder geen duidelijkheid verschaft. Olivia en hij hadden zonder veel moeite weten te achterhalen dat Delaware de naam van haar man was geweest en dat ze van zichzelf Pengower had geheten. Elsa had hen tijdens hun eerste bezoek verteld dat de Pengowers het huis hadden gebouwd, in de tijd van koningin Elizabeth I, en dat de

familie sindsdien onafgebroken in St. Sidwell Manor had gewoond. Bijna vierhonderd jaar. Bruce had weliswaar nog enige research gedaan, maar had onder zijn voorouders geen Delawares of Pengowers kunnen vinden. Maar wat deed het ertoe? Mrs. Delaware had St. Sidwell Manor aan hem nagelaten, en dat was een buitengewoon sympathieke geste.

Het huis was veel te groot voor hen vieren, bedacht Olivia, terwijl ze de indrukwekkende salon binnenliep met een hoog plafond, versierd met lofwerk, en met hoge ramen, verdeeld in kleine ruitjes. Zou Mrs. Delaware hier altijd alleen hebben gewoond? St. Sidwell Manor was een huis voor een groot gezin met een stoet aan bedienden. Zelf zou ze nooit voor een landgoed als dit hebben gekozen, maar bij hun eerste bezoek, op een stralende dag in het voorjaar, inmiddels negen maanden geleden, was ze meteen verkocht geweest; verliefd op het huis en op het vooruitzicht van een leven in een vredige, gezonde omgeving. Hier op het platteland zou Bruce weer tot zichzelf komen en nieuwe krachten opdoen. Op haar beurt zou Olivia haar eigen schildersatelier kunnen inrichten. Daarvoor had ze een gezellige zitkamer met uitzicht op de buxustuin uitgekozen. In plaats van kinderboeken te illustreren aan de keukentafel, waar ze voortdurend was gestoord door de kinderen en bezorgers met pakjes, zou ze van nu af aan haar eigen domein hebben. Ze zouden het hier allemaal geweldig naar hun zin krijgen.

Wat Olivia ook verrukkelijk vond, was dat ze nu zo dicht bij zee woonden. Ze stelde zich voor hoe heerlijk het zou zijn om wanneer ze maar wilde naar het strand te kunnen gaan. Om op blote voeten over het zand te lopen; om in de zon te liggen en te luisteren naar het zachte klotsen van de golven.

Ze liep naar een van de ramen en keek door de kleine ruitjes de tuin in, die nog altijd schuilging onder de mist. Bovendien werd het al schemerig. Maar zodra de zon tevoorschijn kwam, zou alles er prachtig uitzien, zei ze tegen zichzelf.

Terwijl ze het raam de rug toekeerde, vond ze de afmetingen van

de kamer plotseling bijna intimiderend. Ze was zo veel ruimte niet gewend. Ze wist niet wat ze ermee aan moest. Het was overweldigend, en heel even werd ze overvallen door twijfel. Het was dan ook nogal een waagstuk om al wat vertrouwd was op te geven – hun huis, hun vrienden, hun leven in de stad – maar ze waren het erover eens geweest dat de gezondheid van Bruce het allerbelangrijkst was. Voor hemzelf, maar ook voor hen als gezin. Bovendien zou de schone lucht op het platteland ook voor de kinderen een zegen zijn, om nog maar te zwijgen van de vrijheid die ze hier hadden. Het leven in Cornwall zou hun allemaal goeddoen. Verhuizen was het beste besluit dat ze ooit hadden kunnen nemen. Daar was ze van overtuigd.

Ze had het nog niet gedacht of er verscheen een beeld voor haar geestesoog dat al haar positieve overwegingen onderuit dreigde te halen. Het beeld van haarzelf in haar gezellige keuken in Londen, met een kop thee en met op de achtergrond zachte muziek. De keuken mocht dan niet groot zijn, hij was knus en vertrouwd. Vastberaden verdrong ze het beeld. St. Sidwell Manor was geweldig, zei ze voor de zoveelste keer tegen zichzelf. Een nieuw begin. Een nieuw avontuur. En wanneer ze eenmaal op orde waren, zou St. Sidwell Manor net zo gezellig aanvoelen als het huis in Londen.

Kleumend sloeg ze haar armen over elkaar. Ze zou inderdaad een extra trui moeten aantrekken. Misschien wel twee.

Een landgoed tot een thuis maken zou onder alle omstandigheden een uitdaging zijn, maar ze hadden al een aantal maatregelen getroffen waardoor het huis iets minder hol en ontmoedigend groot voelde. Zo hadden ze besloten om de zolder niet te gebruiken. Wat moesten ze met zes kleine bediendevertrekken wanneer de verdieping daaronder al tien grote slaapkamers telde? Vandaar dat Olivia een deur had laten plaatsen voor de smalle trap naar de zolder met zijn oude houten vloer, gepleisterde witte muren en sobere ijzeren ledikanten. ‘Ik weet niet of het huis daar wel gelukkig mee is,’ had Elsa gezegd toen ze zag dat de trap was afgesloten. Het huis zou er wel aan wennen, had Olivia haar verzekerd. Maar Elsa had een weifelend ge-

zicht getrokken en hoofdschuddend haar handen op haar heupen gezet. Verder was ze niet gegaan in haar protest.

Verandering was moeilijk. Iedereen wilde altijd dat alles hetzelfde bleef. Daar had Olivia begrip voor. Maar niets bleef ooit hetzelfde. En dat gold ook voor St. Sidwell Manor. Daar zouden het huis én Elsa Tregoning aan moeten wennen.

De eerste nacht voelde alles vreemd en onwennig, voor het hele gezin. Bruce en Olivia sliepen in de grootste kamer, op het zuiden, met uitzicht op het gazon en het meer. De kamer was gemeubileerd met een antiek hemelbed, een robuuste kleerkast, een sierlijke kaptafel en een ladekast, stuk voor stuk uitgevoerd in notenhout. Grote glas-inloodramen met kleine rechthoekige ruitjes besloegen bijna een hele muur; de betimmerde nissen waren voorzien van charmante vensterbanken. Olivia had de stoffering laten vernieuwen en gekozen voor gebloemd behang van Bennison met bijpassende gordijnen, zee-grastapijt en beddengoed van The White Company. Toch kon ze het merkwaardige gevoel niet van zich afzetten dat er iemand naar haar keek; een gevoel alsof het huis ogen had en haar verwijtend opnam.

De mist hing laag boven de grond, en nu de avond was gevallen waren de tuinen en het huis gehuld in een volmaakte duisternis waarin de maan zich slechts af en toe liet zien. Het meer glansde als onyx. De wind floot rond de muren en door de takken van de platanen. Het oude huis zuchtte en kreunde als een ruzieachtige oude man, gebeten op 'die vreemde lui uit de stad'. Olivia kon de slaap niet vatten, alert op elk geluid dat ze niet kende. Ze miste het gedempte verkeersgedruis, het geruststellende oranje licht dat door de kieren van de gordijnen in Notting Hill had weten te sijpelen. Hier op het platteland heerste complete duisternis, alsof ze door een walvis was opgeslokt. Ze kroop tegen de warme rug van Bruce aan en voelde zich iets minder ongemakkelijk toen hij haar hand pakte en die tegen zijn borst trok. Het duurde niet lang of hij sliep, en voor het eerst was Olivia dankbaar voor zijn gesnurk. Eindelijk iets wat haar vertrouwd

was. Ze hoopte dat de kinderen ook sliepen en niet wakker lagen, zoals zij, met een gevoel alsof ze hier niet hoorden.

Zach wilde niet toegeven dat hij bang was. Hij was vijftien en zat al sinds zijn achtste op kostschool. Maar het kreunen van de wind klonk alsof er iemand huilde, en door het kraken van de houten vloer leek het alsof er iemand door de gang liep. Hij verwachtte half en half dat zijn deur elk moment kon opengaan en dat er dan een *Wildling* of een *White Walker* zou komen binnenstormen, gewapend met een bijl. Het hemelbed vond hij ook maar griezelig. En dat gold eigenlijk voor het hele huis. Hij vond het iets uit een horrorfilm. En hij vroeg zich af wat zijn ouders had bezielde om naar het platteland te verhuizen; naar een verlaten streek als deze waar ze niemand kenden. Als het aan hem had gelegen, waren ze in Londen gebleven. Daar hadden ze tenminste leuke burens gehad. En straatlantaarns. In het pikkedonker knipperde hij met zijn ogen en probeerde te voorkomen dat zijn verbeelding op hol sloeg. Om zich niet door zijn angst te laten meeslepen zette hij ten slotte zijn koptelefoon op en luisterde naar zijn favoriete playlist totdat hij in een onrustige slaap viel.

Tabitha daarentegen was helemaal niet bang. Integendeel, ze had zich in kleermakerszit op de vensterbank geïnstalleerd en zag hoe de wolken door de wind uit elkaar werden gedreven tot plukken zilverachtig dons die als engelen traag langs de maan zweefden. Door de kleine ruitjes staarde ze geboeid naar de betoverende nieuwe wereld die zich beetje bij beetje aan haar openbaarde. De bomen, die zich als donkere silhouetten aftekenden tegen de hemel, zwaaiden bijna plechtig met hun spichtige takken, en ze stelde zich voor dat ze tot leven kwamen, als een vergadering van reuzen in de nachtelijke tuin. Misschien wuifden ze wel naar háár, om haar welkom te heten in haar nieuwe huis; misschien beseften ze hoe bijzonder ze was en dat zij begreep wie ze werkelijk waren.

Tabitha vond het hier nu al heerlijk. Ze was weg van haar hemelbed met zijn zware fluwelen gordijnen, van de houten lambrisering,

van de vensterbanken, van de geschiedenis die bijna tastbaar aanwezig was, van de krakende vloeren en de scheve muren. Ze hoopte vurig dat ze een geest zou zien, want het kon niet anders of in een oud huis als dit doolden de reeds lang overleden bewoners nog altijd rond. Als klein kindje was ze 's nachts regelmatig wakker geschrokken en had ze schimmige wezens door de kamer zien lopen. Aanvankelijk hadden die doorschijnende gedaanten haar bang gemaakt. Dan had ze geschrokken het licht aangedaan, waarop er niets meer te zien was geweest. Maar sinds ze in de schoolbibliotheek een stukgelezen exemplaar van *The Ghosts* van Antonia Barber had gevonden en dat met een zaklantaarn onder de dekens had verslonden, joegen paranormale verschijnselen haar geen angst meer aan. Integendeel, ze was erdoor gefascineerd. Zach geloofde niet in geesten, en Tabitha had niets tegen haar ouders gezegd, om te voorkomen dat die het bestaan van geesten zouden ontkennen en met een nuchtere, logische verklaring zouden komen voor wat ze zag. Want dat wilde ze niet. Wat ze zag, viel niet te ontkennen; dat was echt. En dus had ze besloten haar ervaringen vóór zich te houden. Ze keek naar de hemel, in de vurige hoop dat zich iets mystieks en bovennatuurlijks aan haar zou openbaren. Maar toen de wolken uiteendreven, onthulden ze slechts de zilveren schijf van de trouwe waker van de nacht.

De volgende dag brak aan met een stralend blauwe lucht. Het gras was bedekt met rijp, die in het zwakke winterse zonlicht glinsterde als sterrenstof. De wind was gaan liggen, een zachte bries vanuit de riviermonding droeg de zwavelachtige geur van brak water met zich mee. Terwijl Olivia de gordijnen openschoof, glimlachte ze opgelucht; gehuld in wit bood haar nieuwe huis een geruststellend onschuldige aanblik. De overwoekerde borders en warrige, verwaarloosde struiken waren betoverend in hun winterkleed. Een rode wouw joeg hoog langs het stralende blauw, zijn weemoedige roep benadrukte de stilte; een groepje wilde eenden waggelde over het ijs op het meer. Olivia nam bewust de tijd om ervan te genieten, want

het zou niet lang duren of de zon zou het ijs en de rijp doen smelten, waardoor het verval weer zichtbaar werd. En waardoor ze haar ogen niet meer kon sluiten voor de reusachtige hoeveelheid werk die ze zou moeten verzetten om de tuinen in hun oude luister te herstellen. Olivia zou niet rusten voordat het zover was! Ze had bewust geen nieuw werk aangenomen, zodat ze zich volledig kon wijden aan de opdracht die ze zichzelf had gesteld: om van het schitterende landgoed een echt thuis te maken.

Elsa had voor het ontbijt gezorgd; alles stond klaar op een rechaud in de eetkamer. Het huis was nooit gemoderniseerd; de keuken, de provisiekamer, de bijkeuken en de opslagruimten waren door een groen gecapitonnerde deur gescheiden van de familievertrekken. Achter die groene deur lag in vroeger tijden het domein van de bedienden; de traditie schreef voor dat de familie zich daar niet liet zien. Olivia had dat gedeelte van het huis bij de rest willen trekken om een woonkeuken te realiseren, maar daar was geen geld voor. Althans, voorlopig niet.

Het voelde onwennig, vond Olivia, om met z'n viertjes aan een uiteinde van de lange mahoniehouten tafel te zitten terwijl het grootste deel daarvan ongebruikt bleef. Bruce had nergens last van; hij at met smaak zijn gebakken eieren met spek en stelde voor om na het ontbijt op verkenning uit te gaan. Hij had geslapen als een roos en het kraken en kreunen van het huis niet gehoord. In zijn spijkerbroek en blauwe geruite overhemd leek hij ook de kou niet te voelen. Hij had zijn mouwen zelfs opgestroopt. 'Is het niet geweldig?' Hij keek de kinderen een voor een aan. 'Hoe vinden jullie het om op een landgoed te wonen? Zodra jullie je bord leeg hebben, gaan we naar buiten, om de boel te inspecteren. Volgens mij is er hier sinds de tijd van koningin Victoria niets veranderd. Het lijkt wel alsof de tijd heeft stilgestaan.'

Zach was opgelucht dat het ochtend was. De zon scheen en verjoeg de schaduwen van de nacht, en daarmee zijn angst. Het enthousiasme van zijn vader maakte dat hij zich erg onnozel voelde. *White Wal-*